

kan slippe igjennem, behøver ingen nærmere Forklaring. Naaget vi, som oven berørt, af Hensyn til al anden Fiske-, fornemlig Fynderyngel ikke vilde have haft Betænknelighed ved at forstørre dette Minimum noget, saa have vi dog ikke fundet Aaledning til at foreslaa nogen Forandring, som dels vilde indskrænke Udbyttet af Al, Fangstens Hovedformaal, dels vilde sætte Fiskerne i Forlegenhed med de mange, med nu lovlig Massesørrelse i Brug værende Vaad. Udvalget har derfor i Lovudkastets § 35 fulgt den i Lov 29. Dec. 1857 § 21 foreskrevne Regel.

2) Det andet Værn opnaaes bedst ved det i Loven af 1857 § 18 givne Forbud mod at drage Vaaddet til Vaaden, og vi anse dette for saa væsentlig for at formindske den Skade, der sker ved Bundens Strabning m. m., at vi snøde intet Aalevaadsbrug tilstedeligt, uden at Vaaden drages til Vaaddet. Øverensstemmende hermed er Lovforslagets § 33 affattet.

3) a. Det er indlysende, naar der er Tale om Brugten af et skadeligt Redskab, at en begrænset Tid for dets Brug maa være gavnlig; og det har været af Hensyn til Silbesfiskeriet, at Pulsvaadsbrug indtil 1857 var indskrænket til Tiden mellem 24. Juni og 24. August, idet Vaarsilden opfører hen i Juni og Høstilden viser sig over Midten af August. Siden Silbesfiskeriet efter Gjennembruddet ved Agger 1825 tabte sin store Betydning, er Pulsvaaddet faktisk bleven brugt udover disse lange bestaaende Tidsgrenser, og det kan antages at have været Grunden, hvorfor Loven af 1857 udvidede Tiden fra 2 til 3 Maaned: fra 1. Juni til 1. September, naaget den forudgaaende Kommisjons Majoritet ikkun foreslog 2 Maaned: fra 1. Juni til 1. August, og af Minoriteten, der stemte for 3 Maaned: endog Ringkjøbing og Thisted Amtsråd tilspøede: „naar dette Fiskeri overhovedet skal tillades“. Udvalget har ikke overset, at en Tidsudvidelse udover den, der lader sig forene med Silbesfiskeriets Tær, selv medens dette er i Forfald, kan blive skadelig som en Hindring for dets eventuelle Opkomst; men naar henses til den ikke ringe Indskrænkning, Aalevaadsfiskeriet vil lide derved, at Vaaddet ikke maa drages til Vaaden, har det troet at kunne komme Brugterne af de større Vaad imøde ved ikke at indskrænke Tiden, der i 1867 var udvidet til 4½ Maaned: fra 15. Maj til 1. Oktober, yderligere end ½ Maaned: saaledes at den i Lovforslagets § 33 er ansat til 4 Maaned: efter medunderstrevne Nøersgaard's Formening om det bedst passende, fra 20. Maj til 20. September.

b. Efter hvad foran er anført om det Træk, som dette ene Fiskeri med Aalevaad udøver paa saagodisom alle andre Fiskerier, og den Spild, det medfører af en utilbørlig stor Mængde Fiskeyngel, maa det være magtpaaliggende at formindske Trykket ved at søge det fjernet fra de Steder, hvor andet Fiskeri paa mere indskrænkede Omraader har en uafviselig Betydning, og henvist derhen, hvor det kommer anden Fiskerivirksomhed mindre i Vejen, samt fremdeles at holde det borte fra de Strøg, hvor Fiskene søge hen for at afsætte deresæg, og hvor den udskaffede Yngel kan finde Føde og et fredeligt Hjem, indtil den er saa vidt, at den kan, om det saa maa siges, staa paa sine egne Ben. At dette vil være Tilfældet overalt paa det lavere Vand, der lavere gjennevarmes af Solens Straaler, samt i de mindre Fjorde og Indvige, hvor Bændeltangen, fri for stridende Strømninger, gjerne bliver frodig og tæt, kan der næppe være Tvivl om. At der her ofte hele Aaret om drives et livligt Fiskeri som Erhverv for de Omboende ved Stangning, med Rusler, Bundgarn, Redgarn, Kroge og andre ubetinget uskadelige Redskaber, er en ligesaa bekendt Sag, som det gjennem Erfaringens Prøve navnlig i de senere Aar har vist sig, at naar 3 a 4 større Aalevaad i en Tid af 8 a 14 Dage have gjenneemplojet flige Fjorde eller Strøg, forlode de dem, fordi det ej længere lønner Arbejdet, og efterlade dem saa omtrent udfiskede til den omboende Befolkning, der har maattet stande sin Virksomhed, saalænge Vaaddene vare i Gang, og nu maa lide under disses Ødelæggelse hele Aaret om; dette rammer føleligt den fattige Mand, der ikke kan anskaffe de kostbare Redskaber, men maa nøjes med de billige Redgarn, Kroge og Stangjern. Man kan bekoste sig et Puls- eller større Vaad, saa gjer han det med den Bestemmelse at fiske op dermed, førend de Tilrejsende kunne komme; det maa indrømmes, at en saadan Kappesrid ikke er Fiskeriet tjenlig. Men der er ogsaa Steder, hvor, som ovenfor omtalt, Pulsvaad burde være banlyste som skadelige for Indsigt gjennem smalle Sunde fra større Havstrøg, og det kan vist antages, at det selv i Øresund vilde blive fulgt til Dørs baade af danske og svenske Fiskere. 3 Medfør heraf ere partielle Udelftelser som Værn mod Overgreb og Ødelæggelser berettigede, hvor Pulsfiske bliver tilladt, og Hensigtsmæssigheden eller Nødvendigheden af laafede Bænde maa dermed findes tilstrækkelig begrundet.

Medundertegnede Lütken har, skjøndt han gjerne anerkjender „Hensigtsmæssigheden“ af flige „laafede Bænde“, ikke i samme Grad som Udvalgets andre Medlemmer kunnet overtøye sig om „Nødvendigheden“ af nu at kalde dem tillive igjen, men skal, da han i denne Henseende har staaet ene med sin Opfattelse, indskrænke sig til at antyde sin i denne Henseende lidt afvigende Anskuelse.